

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XVI. ročník, číslo 10 - říjen 2010

SLOVO NA ÚVOD

Gn 32,23-33

Příběh o Jákobově zápasu s Bohem u potoka Jabok. Známe ho - po letech v cizině se Jákob vrací domů. Chce se smířit se svým bratrem, kterého ošidil o požehnání a s tím prvorozenectvím koupeným za miskou fazolí to také nebylo moc čisté. Jákob. To jméno znamená „lstivý“ a přesně tak se Jákob celý život choval. Teď by s tím rád přestal. Vrací se, aby se bratrovi omluvil a aby bratrovi daroval něco ze svého nezměrného majetku. Má opravdu hodně. Bůh mu žehnal. Bůh ho chránil po celá ta léta.

Co udělá Bůh, když se Jákob polepší? Když se konečně pokouší žít jako slušný člověk? Když chce alespoň z části odčinit svá dávná provinění?

Postaví se mu jako nepřítel. Zápasí s ním a dokonce ho na konci boje zmrzačí. Nenechá ho jen tak překročit hranici, kterou Jabok tvoří.

Je to vůbec Bůh? Bible nás v tuto chvíli nechává v nejistotě. Copak tohle může být Bůh?! Tolikrát jsme v životě s něčím zápasili - nemoc, postižení, samota, ztráta blízkého člověka. Zápasili jsme celou noc, mnoho let, celý život... Nad ránem už jsme unavení, ale zdá se, že jsme zvítězili... a vtom dostaneme poslední ránu. Ke všemu neštěstí se přidá neštěstí další, nová diagnóza, další Jobova zvěst. Může ten, který s námi celou noc zápasí, být Bůh?

V tom příběhu to nakonec nikde zapsané není, že to opravu byl Bůh.

Možná nějaký potoční démon, strážce brodu, možná sám Ezau nebo jím najatý vrah. Možná sám Bůh nebo jeho anděl. Neví se to a vědět (s jistotou) nebude. Je to Jákobovo vyznání, že „viděl tvář Boží a byl mu zachován život“. Je to Jákobova víra která i v utrpení poznává Boží přítomnost, Boží zásah a proto se od neznámého dožaduje požehnání.

„Pane Bože, jsi v tom zápase se mnou? Poraněná noha bolí jak čert.“

Ale já bych chtěl požehnání. Pane Bože, to všechno, co mě potkalo cestou sem a teď to vyvrcholilo tímhle bojem a zraněním, to bylo těžké, asi to byla nutná cesta, asi to bylo součástí požehnání, které jsem kdysi dostal, ale - prosím - požehnej mi ještě jednou! Tady, teď.

Smiřuji se s tím, že napořád budu kulhat, ale chci si být jistý, že Ty mě při tom kulhání budeš podpírat. Ať už se teď peru s Tebou, Pane Bože, nebo s někým jiným, chci, abys u mě a toho boje zůstal.“

A neznámý se zeptá: „Jak se jmenuješ?“ „Jákob. Už nelžu. Jsem zraněný Jákob. Až sem jsem došel“. Konečně se Jákob přiznává - ke svému jménu, které znamená Úskočný. A neznámý mu požehná a jméno změní.

Izrael, Zápasí Bůh. Už jsi to, Jákobe, asi pochopil, že za tebe, který teď jsi trochu chromý, zápasí Bůh.“

Jméno zápasícího se Jákob nedozví. Požehnání je zahaleno tajemstvím, které je lidskému rozumu neproniknutelné. Možná se tím vyjadřuje taky nerovnost člověka a Boha. Nestojíme proti sobě jako rovnocenní kamarádi, kteří si potřesou rukou: „Ahoj, já jsem Honza. Ahoj, Pepík.“

„Proč se ptáš na mé jméno? Proč, k čemu? K čemu ho chceš použít? Ne, Jákobe, nebudeš mě mít v ruce. Já zůstanu svůj, vždycky trochu skrytý.“

A tak se Jákob přestane ptát, pokorně přijme požehnání i nejistotu a odpoví pojmenováním místa. Penúel. Tvář Boží. Jákob poznal, že se setkal s Pánem Bohem. A uvědomuje si, že to vůbec není jen tak. Otázka Boha je otázkou života a smrti. Bůh je opravdu nad člověkem svrchovaný, není to rovnocenný kamarád, setkání s ním je naprosto v „Boží režii“, to, že mi byl zachován život, je jen a

jen z jeho milosti. Tohle Jákob - Izrael pokorně vyznává přejmenováním místa.

Tvář Boží. „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život.“ To je opravdu za co děkovat.

Takhle nějak nám farářům kázala na pastorálce kolegyně Lenka Ridzoňová a mně se to líbilo jako máloco. Proto jsem se s Vámi chtěl o tento zážitek alespoň trochu podělit.

JFP

709. SCHŮZE STARŠOVSTVA (II. ŘÍJNA 2010)

Přítomni:

členové: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Mazný, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková

náhradníci: Hoznauer

Omluveni: Chadima, Novotný, Plhák,

Biblický úvod D. Bruncko: L 24 – o duchovním růstu, obrácení, poznávání Ježíše
modlitba

Píseň: 505 (EZ)

Další pravidelná schůze bude druhé pondělí v listopadu tj. 8.11.2010.

Biblický úvod bude mít J. A. Dus

Mimořádná schůze staršovstva o přestavbě kostela bude v neděli 7.11.2010 po bohoslužbách.

- 1) Staršovstvo projednalo žádost o zapůjčení kostela pro představení dětské opery Brundibár v době, kdy bude instalované podium. Staršovstvo souhlasí a pověřilo J. Pechara jednáním o termínu.
- 2) Organizaci zapínání a vypínání topení má na starosti M. Mazný ve spolupráci s J. Pecharem.
- 3) **Setkání kurátorů**
V evidenčním dotazníku za rok 2009 za náš sbor byly divné údaje. O opravu se pokusí A. Drápal a J. Pechar.
- 4) **Návštěva Laurie Crosdale**
Byla na mládeži v úterý 21.10.2010. Asi 1,5 hod mluvili o vedení bohoslužeb a asi 0,5 hodiny zpívali a modlili se. Velmi sympatická. Vše v AJ.
WorkShop Laurie Crosdale o chvalách byl ve čtvrtek 23. září, od 18:30. Kontrabas nebyl, hrála na basovou kytaru. Velmi vstřícná, konstruktivní. Uměla posunout starší písně do modernější formy.
- 5) **Laické bohoslužby**
Byly 26.9.2010. Celé bohoslužby vedl a kázal kurátor Aleš Drápal. Přijato vcelku kladně.
- 6) Ohlédnutí za letními akcemi bude 17. 10. 2010 po bohoslužbách. Organizuje Jakub Drápal a Jan Zvánovec.
- 7) Změna – J. Pechar nebude v neděli 31.10.2010 místo původně oznámeného 7.10.2010
- 8) Konvent bude 13.11.2010 ve smíchovském sboru.
- 9) Změna termínu – konfirmace bude 21. 11. 2010 místo původně oznámeného 24.10.2010.

10) Staršovstvo vyslechlo zprávu pokladní.

Sbírky:

24.10.2010 – sociální a charitativní

7.11.2010 – Jubilejní toleranční dar

21.11.2010 – na nepálského studenta

11) Staršovstvo projednalo žádost ukrajinských křesťanů o zapůjčení kostela pro modlitební setkání každou středu a pátek v době od 23:00 do 03:00. Staršovstvo souhlasí zatím na dobu do konce kalendářního roku a dalším jednáním pověřili J. Pechara a J. A. Duse.

12) Staršovstvo obdrželo vstřícné vyjádření k návrhu přestavby od obecního úřadu Praha 4 od komise pro výstavbu a dopravu. Staršovstvo se bude zabývat přestavbou kostela na své mimořádné schůzi 7.11.2010.

Píseň 200 (EZ)

Modlitba, společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

DOPIS NA ROZLOUČENOU A NA UVÍTANOU

Co všechno se nenajde doma při úklidu, zvláště při zbavování se věcí. Při této příležitosti mi tatínek nabídl několik prvních čísel Brány. Prolistovával jsem jimi, když vtom mne jeden článek zaujal. Chtěl bych se s Vámi o něj podělit. Jmenuje se Dopis na rozloučenou, napsal ho Luděk Rejchrt a byl vydán v červenové Bráně roku 1996.

1996

Milá Lenko a milý Jaroslave,

začínáte novou kapitolu života a odcházíte jako farářská rodina do jihočeského Strmilova. Víím, jak se na to těšíte, a moc Vám to přeji, i když je mi trochu líto, že Vás v Braníku už nebudeme vídat jako dosud. Nezapomenu na to, jak mi vaše Markétka při loučení u chrámových dveří podávala roku s okouzujícími slovy: "Ahoj, pan fajáři Jejchrte." A to nezmiňuji vánoční hry, kdy se její hlásek vysoko třepetal nad všemi ostatními ve společné písni.

Budete nám scházet všichni - obě holčičky, statečná Lenka a veselý Jaroslav. Mládež Vás měla ráda a nevtíravé Jaroslavovo vedení snášela ochotně a vděčně. Myslím si, že Tvoje profese teologa, milý Jardo, jí nebyla ani trochu ke škodě, právě naopak. Vedl jsi společenství mladých decentně, skromně a s opravdovostí budoucího služebníka Slova Božího. Věřím, že budeš s Lenkou takto pokračovat ve sboru, který je Ti svěřen. Vylétáte z branického hnízda do "dobrodružného" prostoru církevní práce. Nebudete se nudit, spíš budete zápasit s časem, s problémy, se svými představami, jež vždy předstihnou realitu, v níž Vám bude dáno žít. Moc bychom Vám všem přáli, abyste ve strmilovském sboru našli nový domov s laskavými bratřími a sestrami, kteří Vás budou potřebovat.

Pán Bůh Vás opatruj!

Za všechny, kterým budete v Braníku chybět.

*Váš
Luděk Rejchrt*

2010

Milá Lenko a milý Jaroslave.

Díky za tento rok, který mohl být i díky Vám rokem výborným. Díky za vše, co jste ve svém prvním roce v Braníku udělali. Něco Vás mrzelo, něco mrzelo nás, ale myslím, že jsme se mohli hlavně společně radovat. Díky Jardo za spoustu služby, kterou zodpovědně vykonáváš. Díky i za ten tříček :).

Jakub Drápal

OHLÉDNUTÍ ZA LETNÍMI AKCEMI DNES A KDYSI...

Dnes:

Ze zvacího dopisu na ohlédnutí za letními akcemi 2010, které se uskuteční v neděli 17. 10. 2010:

„Na jaké akce se můžete těšit? Oba letní tábory, Vodičky, Vodu, Ferraty, Podzemí, Velikonoční vodu, Vůz, (Pa)Hor(k)y, Černou Horu, Vavřineček a mnoho dalšího...“

V roce 1955:

Nic. Proč? To tenkrát nebyli schopni jet ani na výlet? Přečtěte si dopis církevního tajemníka z 2. 6. 1955, který se našel v pozůstalosti po faráři Janu Kantorkovi:

„Pane faráři, musíme se na věc podívat. Vyměňování kazatelů a zastupování nám neprospívá, není pro nás zdravé, nemá to ten účel, co by to mělo mít. Poslední dobou jsou výlety, nebudu žádný souhlas dávat, to jste jen Vy a z Hradiště. Jarní práce nejsou hotovy, jednocení řepy nám vážne a v důsledku toho si nemohu vzít na odpovědnost vám výlety povolit. Vy nám lidi od práce odtahněte. Ochtěl jsem to hlásit předsedovi ONV, abyste se mu zodpovídal. On rozhoduje o všech pracích, co se dělá a schvaluje. A chcete jet s dětmi. Je tu mezinárodní den dětí a vy nám děti odvedete pryč. Marušujete nám nakonec celý náš plán. A zpěváci. Chcete jet s nimi 5. června. To nejde. Pamatujte, když o něco žádáte, že musíte vždy předem 14 dnů to ohlásit. Já se snažím vám vyjít vstříc, ale vy zneužíváte mé dobroty. Vy mi nepomůžete vůbec nic. Vy mi zodpovídáte za ten vikariát a vy nenasměrnujete vaše duchovní. Vždyť jste státní zaměstnanec, my vás platíme, peníze berete od nás. A nemáte žádný styk s MNV. Spolupráce s ním není žádná, nevíte, jaká je situace na poli, co je s cukrovkou. Od vaší církve bylo plno řečí a námitek k l. máji a potom kolem toho. Já se zachovám tak, jak vy ke mně. Já jsem si na to stěžoval a zdá se mi, že všácko jde z vás. Na KNV jsme si všechno prohodili. Vy duchovní na výlety jezdit nebudete. Kdybyste byl jako pan farář Kyprý z Heř. Městce. Kdybyste přišel na MNV a nabídl jim své služby. A nemusíte si zrovna brát s sebou československého faráře. Můžete jít tam sám, jednou za týden nebo za 14 dní.“

SVATBA ESTER A PETRA

18. 9. 2010 byli oddáni
 Simona Ester Brandejsová a Petr Holas

ČERNÁ HORA 2010

„V kolik odjíždíte? A přes co jedete?“ ptal se mě kamarád několik dní před odjezdem do Černé Hory a já mu nebyl schopný odpovědět. Přihlásil jsem se totiž na zájezd s YMCA Braník, tedy klasický letní puťák, a vše ostatní bylo zařízeno. Nyní s odstupem dvou měsíců mohu zhodnotit: vybral jsem si dobře.

Přece jenom jsem se chtěl něco dozvědět dříve, a tak jsem zavítal na internetový vyhledávač Google. Pod pojmem Černá Hora mě odkázal do Čech: aha, tak Montenegro! Je to malý stát na jihu Balkánského poloostrova. Nejmladší v Evropě. Referendem v roce 2006 se Republika Crna Gora odtrhla od Srbska. A nebude to nebezpečné? Ne. Albánsko- Srbská

válka se tohoto území nedotkla, země žije z cestovního ruchu a 60% obyvatel jsou pravoslavní křesťané. A co hory? Bobotov Kuk v pohoří Durmitor sahá do výšky 2523 m a na internetu jsou vidět bílá sněhová pole i přes léto. Ještě zjišťuji, že platidlem je Euro, celkový počet obyvatel čítá přes 650 000 a státní hranice obohacuje pobřeží Jaderského moře!

Toho dne jsem vstával ještě za tmy. Vlák odjížděl z hlavního nádraží tuším po půl páté ráno. Skupina tří strážců a houf osmi roztomilých oveček dorazili na hlavní nádraží. Těmi strážci byli Lukáš Drápal (hlavní vedoucí), jeho bratr Jakub a já. Tím houfem byla krásná děvčata plná elánu a touhy po turis-

tickém dobrodružství. Začala dlouhá cesta s jasným cílem: moře na jihu!

Lůžkový vlak nás přes Bratislavu, Budapešť, Nový Sad a Bělehrad dovezl až do hlavního města Černé Hory, do Podgorici. Jeli jsme díky několikanásobnému přepojení vagonu bez přestupu, což velice zpříjemnilo cestu. Adrenalin jsme si však neodpustili a především Jakub, Rút a Suzan se kdesi uprostřed nočního Srbska sázeli o to, kdo v čase přepojování odběhne nejdále od našeho kupé. Ráno jsme po celních kontrolách (Katka dostala za úsměv i razítko do pasu) dorazili na místo a přesunuli se autobusem asi o sto kilometrů severně do vnitrozemí, přes Nikšič do vesnice Komárnica, kde začala naše túra. Do Durmitoru jsme vkročili po nefrekventované přístupové cestě z jihu. Odpolední slunce ozařovalo vysoké vápencové masivy a údolí, kterým jsme procházeli, mi připomnělo Totes Gebirge v Rakouských Alpách. I vesnice byly až překvapivě udržované s krásně zastřiženými trávníky.

Druhý den slunce svítilo a hřálo, stejně tomu bylo až na výjimky po celou dobu našeho čtrnáctidenního snažení. Následující dny jsme překonali značné převýšení a seznámili se důkladně s terénem Durmitoru. Naše pí. učitelka (Jitka) sbírala cennou fotodokumentaci zdejší flóry a laická veřejnost uvítala mnohé zajímavé informace. Skalní stěny odhalovaly jasně viditelné kroucí se vrásky. Na Bobotov Kuk (2523 m.n.m.) jsme vyrazili nalahko, bez krosen. Výstup se tedy jevil snadný a vrchol byl pokořen v krátkém čase. Zde se již koncentrace turistů zvýšila. Převážně jsme zdravili Čechy, sem tam Nizozemce a zcela výjimečně Černohorce. Zajímavý byl též sestup do ledové jeskyně či fakultativní výlet ke kaňonu řeky Tary.

Krásnou zkušeností bylo nocování u horských jezer. Voda byla ledová, osvěžující a střední tvrdosti. Ráno po akci „vyper kolik dovedeš“ se náš tábor změnil v asijskou tržnici a nebohá kleč si na pár hodin ranního

slunce musela přikleknout ještě o něco níže pod kilogramy nacucaného outdoorového textilu.

Durmitor jsme opustili po čtyřech dnech přes středisko Žabljak, odkud nás přepravil vyděračský minibus (100 EUR/60km) o několik desítek kilometrů jižněji do Mojkovače. Cesta se kroutila ve výškách nad tyrkysové modrou řekou Tara, která si zde vyhloubila druhý nejhlubší kaňon na světě.

Reliéf byl nyní zcela odlišný. Obklopovaly nás zelené louky a holé travnaté vrchy se stády ovcí a krav. Pohoří Bjelasica bylo příjemnou změnou. Procházeli jsme kolem salaší a uvázaných honáckých psů... Jeden menší psík se k nám na(ne)štěstí přidal a rozpůlil dočasně tábor na dva. Zvaný Bard, Bertík či Blbeček, se nás držel jako klíště i přes nepřízeň projevovanou některými členy skupiny. Nejedl několik dní, ale vytrval. Následoval nás přes masiv Komovi, hory skalnaté a ostré, podobné Durmitoru. To jsme se již blížili k Albánským hranicím. Z náhorní plošiny a obloukovitých vrcholů Žijeva jsme pozorovali mohutné skalnaté panorama Albánského Prokletije. Přišel čas loučení. Tedy s Bardem. I přesto, že nám odháněl stáda dotěrných krav i ovcí, když jsme se koupali, dál s námi nemohl. Běžel za autem ještě mnoho metrů a pak se nám ztratil na obzoru... Z divočiny jsme přešli zpět do Podgorici a odtud to bylo již kousek vlakem do přímořského Sutomore! Následoval bivak pod otevřeným nebem a zasloužený odpočinek v přebytku: dva dny koupání, četby, opalování a konzumace středomořského ovoce.

Kontakt s domorodci byl pro nás příjemný. Když poznali, že jsme „Češka“, nabízeli hned pivo a kamarádsky k nám hovořili. Srbsko-anglicko-čeština nám poskytla komfortní komunikaci. Náš národ je v Montenegro uznávaný a Čechy tu mají rádi. V jedné vesnici nás doslova zahltili čerstvým balkánským sýrem. Představte si snědou tmavookou stařenu obcházející 11 evropských studentů

s talířem bílého sýra. Každý dostal nejméně dvakrát...Zadarmo.

Nebylo by to však celé, kdybych nezmínil tu nejpodstatnější část: utvořil se zde skvělý kolektiv. Na akci panovala skutečná pohoda. K té přispěly i duchovní programy, které připravili Jitka s Lukášem. Každé ráno se četlo

Písmo a mimoto se rozdaly otázky k danému tématu, o kterých měl každý možnost přemýšlet po celý den. Večer pak lidé velice spontánně reagovali a navzájem si naslouchali. Nejednou nás sledoval i kdejaký horský pes, který v ústraní jen snil o takové smečce.

Martin Rybáček

Foto: Jitka Čierná

TURISTÉ

V neděli 24. října po bohoslužbách uskutečníme **podzimní výlet**, tentokrát do Jevan a jejich okolí. Jídlo a pití doporučuji vzít s sebou. Nezapomeňte na deštníky, počasí je nestálé. Kromě pohledů na barevnou přírodu a možnosti sběru hub vám nabídnu seznámení se starým lesním hřbitovem na místě zaniklé osady Aldašín a prohlídku krásných jevanských vilek. Odchod od kostela bude v 11,30 hod. (případně sraz Metro Háje dole ve 12,10 – odjezd autobusu ve 12,30).

Lenka Kusáková

VÝSTAVA JIŘINY ADAMCOVÉ

Jiřina Adamcová: Andělé – Piety

V Kulturním domě v Dobříši byla v průběhu měsíce září k vidění tam instalovaná výstava paní Jiřiny Adamcové nazvaná "Andělé - Piety". Instalace byla umístěna do velké-ho, historicky a architektonicky pozoruhodného sálu. Obrazy přitom vhodně zapadly do tohoto prostoru. Jednalo se totiž o sérii 4m vysokých, velkých obrazů. Mimo ně a v jejich těsné blízkosti byla Indra-lována více jak stovka grafik a skic. Ty doplňovaly velké obrazy. Sál byl tak tím obrazovým materiálem zcela zaplněn.

V průčelí sálu byly instalovány dva obrazy, které ladily celou výstavu do nadějného tónu. Šlo o dva Modré Anděly Naděje. S nimi tématicky harmonovaly další dva andělé - Andělé Chvály. A když se řekne "chvála", zazní to zpěvem. To zase vyjadřovaly další dva velké obrazy nazvané Anděl Gregoriánského chorálu a Červený Anděl Naděje. Vedle těchto andělů jsme se zde setkali i velkým obrazem anděla smrti - Asraelem. Tento celek doplňovaly čtyři 4m vysoké obrazy nazvané souhrnně Pietas (Zbožnost). Stejně byly označeny dva další vysoké obrazy rámuující hlavní vstup do sálu, jimiž se autorka loučila s diváky. Dívala se jimi na nás a označila je italským "Venice" (Benátky).

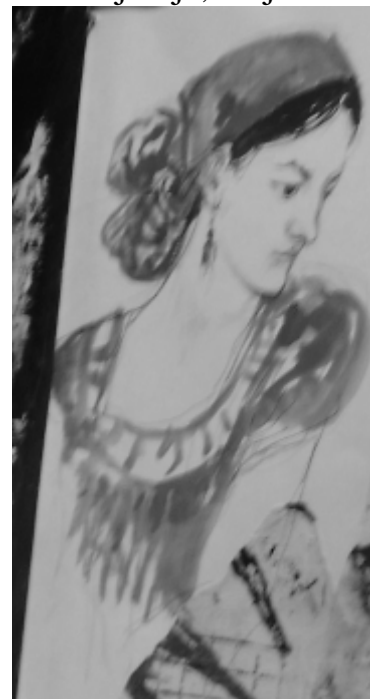
Na menších skicách a doplňujících grafikách bylo znát, že v pozadí autorčiny tvorby je hlubší sféra. Oč jde to naznačovaly slovně formulované poznámky, citáty, úryvky dopisů, pozoruhodné myšlenky, vzkazy a pod.

Setkáváme se s citáty z Karla Jaromíra Erbena, Jana Amose Komenského, Skácela aj. Nacházíme zde latinské nápisy, úryvky z gregoriánských chorálů, hebrejská písmena, Halelujah Angelo Domini aj. Několikrát se zde setkáváme s výrokiem Faethonta: "Smrtelný jsi. Velké věci žádáš. Je to nad tvé síly." Tento povzdech byl vždy doplněn nadějným Ovidiovým výrokiem: "Avšak smrtelné není, čeho si přeješ". Z toho všeho je zřejmé, že si autorka klade nejzákladnější existenciální otázky (Quando corpus morietur? - Kdy umírá tělo člověka?) a hledá na ně odpověď. Nadějně je, že ji hledá velice často v bibli. V tom je naděje.

"sursum corda - vzhůru srdce". Tři trojhranné jehly nestojí rovně jak vojáci v poli, ale šikmo. Takovým směrem, jak jsou vystřelovány astronauti do vesmíru. I Erik Wilson se zamýšlí nad základními existenciálními otázkami (Kdo? - kdo je člověk, Jak? - jak žít, Co? Co dělat a kam směřovat svůj život). Tak vhodně ladí jeho plastiky s tím, co svými obrazy říká i paní Jiřina Adamcová.

Jaro Křivohlavý

PŘEČETLI JSME

Rozpočet by měl být vyvážený, státní pokladna by se měla znovu naplnit, veřejný dluh by se měl snížit, arogance úřednictva by se měla zmírnit a být pod dozorem, pomoc cizím zemím by se měla omezit, pokud

Řím nemá přijít na mizinu. Lidé se opět musí naučit pracovat namísto toho, aby žili z veřejné podpory."

(Marcus Tullius Cicero v roce 55 před n. l.)

P.S. co jsme se za těch 2065 let naučili?

KRAJINA JAKO MÍSTO SETKÁNÍ

Ze závěru přednášky RNDr Jiřího Nečase na téma Krajina:

Krajina jako místo setkání Božího a lidského tvoření

Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje (Ž.19.2).

Hospodinova je země se vším, co je na ní, celý svět i s jeho obyvateli (Ž.24.1).

Tématem Ekologické sekce České křesťanské akademie pro rok 2010 je KRAJINA. Má připomenout vděčnost Stvořiteli za krásu Jeho díla i za příležitost se na ní podílet, která je nám lidem dána. Má však připomenout i velkou odpovědnost, kterou člověk ve vztahu k celému stvoření má, odpovědnost, která staví na lásce, citlivosti a obdivu ke krásě a harmonii bytí, které je Stvořitelovým dílem.

Děkujeme Stvořiteli za krajinu a před Jeho tváří ve světle evangelia uvažujme o našem vztahu k ní, opírajíce se o Ježíšovo Kázání na hoře a Jeho hodnotový systém. Můžeme při tom myslet na místo, které uvnitř bytí máme. Děkovat, že jsme integrální součástí Božího stvořitelského díla. Děkovat za náš pozemský domov. Děkovat a prosit. Prosit jako ti, jichž se to týká a na nichž záleží.

A ono na nás záleží. Na našich činech, na našich postojích, na našich modlitbách.

POZVÁNKA

Boží moc k proměně
konference
o vnitřním uzdravení

28. – 30. 10., Praha
KD Ládví, metro C – „Ládví“

Tony Kalmová
(NL)
psycholožka
a pastorační poradkyně

Signa Bodisbaughová
(USA)
poradkyně, autorka knihy
„Přetváření za zvěstování v Kintu“,
bude sdílet
s manželkou Carlem

Na konferenci dostanete program i čítti řečníci
(Prvna Faschnersvá, Marek Muzák) a holandsko-český
možtevní tým.

Pařává Křesťanská mládežní společnost
www.kmspraha.cz

O Tony Kalmové (hlavním řečníkovi konference) vyšel článek v Bráně 11/2007. Akci pořádá KMS (bližší informace: <http://www.kmspraha.cz/akce-aktivity/bozi-moc-k-promene/>). Do 22.10.2010 je možné se přihlásit za sníženou cenu 400 Kč/os.

Pravidelný sborový program

- Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)
- Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží;
třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně
- Úterý 7:00 – 7:30
Ranní modlitební setkání
- Úterý 18:30 – 20:30 [Mládež](#)
- Středa 16:30 – 17:30
Biblická pro maminky s dětmi
- Středa od 18:00 – 19:30
Biblická hodina
- Čtvrtek 17:00 – 18:30
Konfirmační cvičení
- Čtvrtek 20:00 – 22:00 (nepravidelně)
PoMlaSk ("třicátníci")
- Pátek 16:00 – 18:00
[Dorost](#) (děti 8-12 let)

úřední hodiny faráře
Jaroslava Pechara
úterý a středa 14.00 – 16.00
čtvrtek 10.00 – 12.00

Obsah

Slovo na úvod	2
Staršovstvo	3
Dopis na rozloučenou a na uvítanou	4
Ohlédnutí za letními akcemi dnes a kdysi	5
Svatba Ester a Petra	6
Černá hora 2010	6
Turisté	8
Výstava Jiřiny Adamcové	9
Přečetli jsme	10
Krajina jako místo setkání	11
Pozvánka	11
Poslední stránka	12

Verš na říjen

Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít.

Zjevení 3,8

Zdroj: <http://hesla.dulos.cz/hes10idx.htm>

BRÁNA

XVI. ročník, číslo 10 – říjen 2010

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, J. Holý

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>, branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Na fotografii na titulní straně je kostel Martin (foto: Klárka Mazná)